

Sygn. akt VI K 60/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016r.

Sąd Rejonowy w Lesku, Zamiejscowy Wydział VI Karny z siedzibą w U. w składzie:

Przewodniczący SSR Joanna Turek

Protokolant sekr. sąd. Beata Filipów

po rozpoznaniu w dniach 22.05., 17.07., 30.10.2015r., 06.04, 13.04.04.05.2016r. w U., na rozprawie sprawy

1. I. K. - s. I. i H. z domu K., ur. (...) w D., Ukraina, zam. C. ul. (...), obywatelstwa ukraińskiego, nie karanego,

oskarżonego o to, że:

Działając ciągiem przestępstw w okresie od 15 stycznia 2013r. do 25 stycznia 2013r. w U., pow. (...), woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z A. G., którego sprawę wyłączono do odrębnego prowadzenia dopuścił się przestępstw przeciwko dokumentom:

-działając czynem ciągłym w dniu 15 stycznia 2013r. podrobił umowę kupna sprzedaży samochodu M. (...) o nr VIN (...) jako zawartą w dniu 15 stycznia 2013r. w L. pomiędzy B. P. jako sprzedającą a A. G. i I. K. jako kupujący w ten sposób, że wpisał na umowie swoje dane, dane ob. Ukrainy, dane sprzedającej, dane pojazdu oraz kwotę 900 E i podpisał się na niej jako kupujący, a następnie w dniu 17 stycznia 2013r. przedłożył pracownikowi Urzędu Skarbowego w U. podrobioną umowę kupna sprzedaży samochodu wprowadzając w ten sposób ww. w błąd i wyłudając poświadczenie nieprawdy w dokumentacji (...) celem wydania zaświadczenia potwierdzającego uiszczenie podatku od towarów i usług lub braku obowiązku uiszczenia podatku od towarów i usług z tytułu nabycia samochodu działając tym na szkodę w/w urzędu i P. B.,

-działając czynem ciągłym w dniu 19 stycznia 2013r. podrobił umowę kupna sprzedaży samochodu M. (...) o nr rej. (...) jako zawartą w dniu 19 stycznia 2013r. pomiędzy B. P. jako sprzedającą a A. G. i I. K. jako kupujący w ten sposób, że wpisał na umowie swoje dane, dane ob. Ukrainy, dane sprzedającej, dane pojazdu i podpisał się na niej jako kupujący, a następnie w dniu 25 stycznia 2013r. w Wydziale Komunikacji Drogownictwa Starostwa Powiatowego w U. podczas procedury rejestracyjnej w/w pojazdu usiłując wyłudzić poświadczenie nieprawdy w dokumentacji Starostwa przedłożył podrobioną umowę kupna sprzedaży pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) pracownikowi Wydziału działając tym na szkodę ww. osób lecz zamierzonego czynu nie dokonał gdyż przedłożona umowa wzbudziła u pracownika podejrzenia co do jej autentyczności

tj. o czyn z art.270 §1 kk i art. 13 §1 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 12 kk oraz art. 91 §1 kk

2.S. A. (1) - s. O. i M. z domu C., ur. (...) w C., Ukraina, zam. C., ul. (...), obywatelstwa ukraińskiego, nie karanego,

oskarżonego o to, że:

Działając ciągiem przestępstw w okresie od 17 stycznia 2013r. do 25 stycznia 2013r. w U., pow. (...), woj. (...) polecił A. G., (którego sprawę wyłączono do odrębnego prowadzenia) i I. K. posłużyć się podrobionymi dokumentami dotyczącymi pojazdu, który faktycznie zakupił w ten sposób , że:

-działając czynem ciągłym w dniu 17 stycznia 2013r. z góry powziętym zamiarem polecił posłużyć się podrobioną umową kupna - sprzedaży samochodu M. (...) o nr VIN (...) jako zawartą w dniu 15 stycznia 2013r. w L. pomiędzy B. P. jako sprzedającą a A. G. i I. K. jako kupujący poprzez przedłożenie jej pracownikowi Urzędu Skarbowego w U. celem wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dokumentacji (...) i wydania zaświadczenia potwierdzającego uiszczenie podatku od towarów i usług lub braku obowiązku uiszczenia podatku od towarów i usług z tytułu nabycia samochodu działając tym na szkodę w/w urzędu i B. P.,

-działając czynem ciągłym w dniu 25 stycznia 2013r. z góry powziętym zamiarem polecił posłużyć się podrobioną umową kupna sprzedaży samochodu M. (...) o nr rej. (...) jako zawartą w dniu 19 stycznia 2013r. pomiędzy B. P. jako sprzedającą a A. G. i I. K. jako kupujący przedłożenie jej pracownikowi Wydziału Komunikacji i Drogownictwa Starostwa Powiatowego w U. celem rejestracji pojazdu

tj. o czyn z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 270 §1 kk w zw. z art. 12 kk oraz art. 91 §1 kk

I. **u n i e w i n n i a** oskarżonego I. K. od zarzutu popełnienia czynu z art. 270 §1 kk i art. 13 §1 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 12 kk oraz art. 91 §1 kk, a kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

II. **u n i e w i n n i a** oskarżonego S. A. (1) od zarzutu popełnienia czynu z art. 18 §1 kk w zw. z art. 270 §1 kk w zw. z art. 12 kk oraz art. 91 §1 kk, a kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

III. na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002r. Nr 163, poz.1348,) **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. D., kwotę 2.583,00 (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt trzy) złote tytułem nie uiszczonego wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego I. K. obejmującego podatek VAT.

IV. na podstawie 632 pkt 2 kpk **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego S. A. (1) kwotę 2.033,91 (dwa tysiące trzydzieści trzy i 91/100) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru.

sygn. akt VI K 60/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 maja 2016r.

W styczniu 2013r. R. P. (1) i B. P. zdecydowali, że sprzedadzą samochód marki M. (...), który to pokrzywdzona B. P. przywozła z Niemiec, gdzie pracuje. W dniu 15 stycznia 2013r. S. A. (1) razem z kolegą I. K. udali się do L. na parking przed sklepem (...). Tam spotkali się z R. P. (1), który pokazał im samochód dostawczy marki M. (...). S. A. (1) zdecydował się na kupno tego samochodu, z tym, że chciał, aby został on zarejestrowany w Polsce na jego znajomego A. G.. Współwłaścicielem samochodu miał być I. K., gdyż to on miał jeździć tym samochodem.. Na miejscu została spisana umowa kupna sprzedaży. Umowa została napisana przez R. P. (2), który wpisał dane swojej żony B. P. oraz kupującego A. G.. B. P. podpisała tą umowę w L., również w L. umowę podpisał I. K.. D. G. zostały wpisane z kserokopii jego dowodu osobistego. Kwotę zakupu samochodu określono na 7.800 złotych. Następnie S. A. (1) i I. K. w dniu 17 stycznia 2013r. udali się do U.. Tam spotkali się z A. G.. S. A. (1) wraz z dokumentami dotyczącymi samochodu marki M. (...) wręczył A. G. umowę kupna - sprzedaży tego pojazdu sporządzoną na niemieckim formularzu z danymi sprzedającego B. P. i jej podpisem, z danymi kupującego A. G. i podpisem I. K.. A. G. podpisał tą umowę i razem z I. K. udali się do Urzędu Skarbowego w U.. Obaj panowie złożyli wniosek VAT - 25 i do wniosku dołączyli umowę kupna - sprzedaży samochodu marki M. (...) rok produkcji 1999, o nr VIN (...) z dnia 15 stycznia 2013r., kopię niemieckiego dowodu rejestracyjnego tego pojazdu, kserokopie tłumaczenia dokumentów z języka niemieckiego na język polski, kserokopie zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym tego pojazdu. Z przedłożonych dokumentów wynikało, że sprzedającym samochód jest B. P.

a kupującymi A. G. i obywatel Ukrainy I. K.. Dokumenty te przyjęła od A. G. pracownik Urzędu Skarbowego M. T.. Stwierdziła ona, że umowa kupna- sprzedaży samochodu została zawarta w Polsce, a konkretnie w L. i poinformowała A. G. i I. K., że zgodnie z obowiązującymi przepisami Urząd Skarbowy nie wyda zaświadczenia VAT-25, a wyda postanowienie o odmowie wydania zaświadczenia

z uwagi na to, iż nie nastąpiło wewnątrzspółnotowe nabycie środka transportowego. Poinformowała A. G. ponadto, iż takie zaświadczenie powinna była wcześniej uzyskać B. P. z Urzędu Skarbowego w L., a wówczas on mógłby złożyć deklarację od czynności cywilno – prawnych (...) 3. Po wyjściu

z Urzędu Skarbowego A. G. poinformował S. A. (1), iż nie zarejestrują samochodu ponieważ umowa kupna- sprzedaży została sporządzona na niemieckim formularzu. Powiedział również, że powinni ponownie pojechać do R. P. (2), przepisać umowę i spowodować, aby R. P. (1) zapłacił w Urzędzie Skarbowym w L. podatek VAT -25. S. A. (1) i I. K. ponownie udali się do L.. Tam spotkali się z R. P. (1). R. P. (1) na ich prośbę udał się do Urzędu Skarbowego w L. i mając pełnomocnictwo od żony w dniu 24 stycznia 2013r. zapłacił podatek VAT -25. Następnie R. P. (1) przekazał S. A. dowód wpłaty podatku VAT -25. Ponadto została sporządzona nowa umowa kupna- sprzedaży samochodu marki M. (...) na polskim formularzu. W dniu 25 stycznia 2013r. S. A. (1) i I. K. przyjechali do U.. Spotkali się z A. G., któremu dali nową umowę napisaną przez R. P. (2) oraz dowód wpłaty podatku VAT - 25. A. G. i I. K. ponownie udali się do Urzędu Skarbowego w U.. Wówczas to M. T. chciała wręczyć im odpis postanowienia z dnia 18 stycznia 2013r.

o odmowie wydania zaświadczenia potwierdzającego uiszczenie podatku od towarów

i usług lub braku obowiązku uiszczenia podatku od towarów i usług z tytułu nabycia samochodu ciężarowego marki M. (...). Wtedy to A. G. oświadczył, iż B. P. uiszczyła ten podatek i wybrała zaświadczenie

VAT - 25 w Urzędzie Skarbowym w L.. Następnie A. G. przedłożył ww. pracownikowi Urzędu Skarbowego umowę kupna - sprzedaży samochodu marki M. (...) napisaną na polskim formularzu oraz deklarację (...) 3 celem zapłaty podatku od czynności cywilno- prawnych. Ponieważ umowa przedłożona przez A. G. dotyczyła kupna - sprzedaży tego samego samochodu przez te same osoby pracownik Urzędu Skarbowego M. T. nie przyjęła od A. G. i obywatela Ukrainy, który z nim był tej umowy ani deklaracji (...) 3. Po wyjściu z Urzędu Skarbowego A. G. udał się do S. A. (1) i poinformował go, że w ten sposób nie zarejestrują samochodu marki M. (...). Wówczas A. G. postanowił udać się do Starostwa Powiatowego w U.. Tam na korytarzu przepisał umowę kupna- sprzedaży samochodu marki M. (...) i wpisał jako kwotę zakupu 1.000 złotych. Na umowie tej podpisał się jako kupujący, jako kupujący podpisał się również I. K.. Za sprzedającego B. P. podpisała się nieustalona osoba. Z tą umową wspólnie z I. K. A. G. udał się do Wydziału Komunikacji i Drogownictwa w Starostwie Powiatowym w U.. Przedłożył ją w celu zarejestrowania pojazdu marki M. (...) pracownikowi tego urzędu P. W.. P. W. wcześniej otrzymał telefoniczną informację od M. T., iż A. G. z obywatelem Ukrainy może próbować zarejestrować pojazd marki M. (...), gdyż nie otrzymał deklaracji (...)3, którą należało opłacić, gdy wartość pojazdu przekraczała 1.000 złotych. P. W. przyjął od A. G. i I. K. ponadto dokumenty w postaci umowy z dnia 23 listopada 2012r na kwotę 2.000 euro zawartą pomiędzy B. P. a obywatelem Niemiec, zaświadczenie z badania technicznego pojazdu, tłumaczenie dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu oraz zaświadczenie Naczelnika Urzędu Skarbowego w L. potwierdzające uiszczenie podatku VAT - 25 z dnia 24 stycznia 2013r. Po czym z uwagi na podejrzenie wyłudzenia przez ww. mężczyzn dwóch zaświadczeń w dwóch różnych urzędach wezwał policjantów z KPP U.. Policjanci zabezpieczyli umowę z dnia 19 stycznia 2013r. dotyczącą kupna- sprzedaży samochodu marki M. (...) zawartą pomiędzy B. P. a A. G. i I. K. wraz z pozostałymi dokumentami

w Wydziale Komunikacji oraz kserokopie umowy kupna sprzedaży ww. samochodu zawartą pomiędzy tymi samymi stronami z dnia 15 stycznia 2013r. napisaną na niemieckim formularzu z kopiami innych dokumentów w Urzędzie Skarbowym

w U..

S. A. (1), który zapłacił za przedmiotowy samochód poprosił A. G., aby ten zarejestrował samochód w Polsce jako współwłaściciel

z obywatelem Ukrainy I. K.. To A. G. był zorientowany

w procedurze rejestracji samochodu i to on informował obywateli Ukrainy co trzeba zrobić.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie umowy kupna- sprzedaży samochodu marki M. (...) z dnia 19.01.2013r. (k-11), kserokopii umowy kupna sprzedaży samochodu marki M. (...) z dnia 15.01.2013r. (k- 32),

kserokopii umowy w języku niemieckim (k-10), kserokopii wniosku o rejestrację pojazdu (k- 9), kserokopii niemieckiego dowodu rejestracyjnego pojazdu marki M. (k-12), kserokopii tłumaczenia dokumentów z języka niemieckiego na język polski (k- 15,16), kserokopii zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu marki M. (k- 17), pisemnej opinii biegłego z zakresu pisma i dokumentów J. G. (k.497-508) zeznań świadków A. G. (k- 188a,189,190,287,439-440,560), P. W. (k-190,421), M. T. (k- 190a,191,438-439), częściowych zeznań B. P. (k- 199a,200,420-421) i R. P. (2) (k- 200a, 201,421-422) oraz na podstawie częściowych wyjaśnień oskarżonych I. K. (k- 186,187,188,419) i S. A. (1) (k- 187a,188, 286,419-420).

Sąd dał wiarę powyższym dowodom albowiem są one spójne, logiczne i tworzą pozbawiony luk stan faktyczny sprawy, co będzie przedmiotem rozważań w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Jeżeli chodzi o opinię biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i dokumentów J. G. jest ona spójna, logiczna oraz spełnia wszelkie wymogi przewidziane dla opinii biegłego. W tym miejscu zaznaczyć należy, że jeżeli chodzi o umowę kupna sprzedaży datowaną na dzień 15 stycznia 2013r. to w zgromadzonym materiale dowodowym istnieje jedynie kserokopia tej umowy i dlatego z pewnością jest to istotne ograniczenie przy opiniowaniu, a opinia nie może być w tym zakresie kategorię.

Jeżeli chodzi natomiast o opinię biegłego A. W. to Sąd nie podziela jej wniosków. Przede wszystkim pozostaje ona w sprzeczności z opinią biegłego J. G., a dodatkowo także z zeznaniami świadka A. G., Świadek ten oraz biegły J. G. zgodnie twierdzą, że wpisów znaczeniowych w umowie kupna sprzedaży z dnia 19 stycznia 2013r. dokonał A. G., do czego zresztą sam się przyznał. Tymczasem biegły A. W. utrzymuje w swojej pierwotnej opinii oraz uzupełniającej, że wpisów tych dokonała inna osoba. Mając jednak tak jednolity materiał w tym zakresie Sąd nie podziela tych wniosków biegłego.

W tym miejscu nadmienić jeszcze należy o opinii biegłej A. J., z której to korzystał Sąd przy poprzednim rozpoznaniu sprawy. Jej wywody w dużej mierze pokrywają się z wywodami biegłego J. G.. Sąd jednak nie powołuje się na nią przy ocenie dowodów z uwagi na to, że została ona wydana na podstawie kserokopii stron, na których znajdowały się pobrane próbki pisma, co zostało zakwestionowane przez Sąd odwoławczy.

Oskarżony I. K. słuchany przez Sąd przy ponownym rozpoznaniu sprawy nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. Po odczytaniu jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego oraz złożonych przy pierwszym rozpoznaniu sprawy stwierdził, że w części przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu

i odmówił składania wyjaśnień. W swoich wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz odpowiadając na pytania podał, że razem z kolegą S. A. udali się do miejscowości L., gdzie od mężczyzny kupili samochód marki M. (...). Ponadto wyjaśnił, że umowę kupna sprzedaży tego samochodu napisał ten mężczyzna i on podpisał się za swoją żonę, że on podpisał się na tej umowie jako kupujący. Wyjaśnił następnie, że z tą umową pojechali do A. G. do U., że A. sam wpisał swoje dane na tej umowie i się na niej podpisał, że następnie A. sam udał się do Urzędu Skarbowego, a po wyjściu

z urzędu powiedział do nich, że samochodu nie da się zarejestrować, bo jest coś nie tak. Wyjaśnił, iż ponownie pojechali do tego mężczyzny, który nazywał się P. do L., że ten mężczyzna napisał drugą umowę, na której podpisał się za żonę panią P., że z tą umową z powrotem pojechali do U.. Podał, iż A. poszedł z tą umową, którą on i A. wcześniej podpisali do urzędu, a jak wrócił to powiedział, że wszystkie dokumenty zabrała policja. Oskarżony I. K. wyjaśnił, iż jemu i S. zależało na tym aby auto zarejestrować w Polsce, że pieniądze za auto zapłacił S. A. (1), a on miał być wpisany jako współwłaściciel tego auta, ponieważ miał tym samochodem przekraczać granicę ukraińsko - polską. Wyjaśnił ponadto, że nie potrafi wytłumaczyć dlaczego

w postępowaniu przygotowawczym w swoich wyjaśnieniach nic nie powiedział o mężczyźnie z L.. Podał, iż podpisał się jako kupujący na dwóch umowach, że samochód został zakupiony za kwotę 2 tys euro oraz że A. mówił do niego, że coś na tych umowach trzeba skreślić i poprawić ale on nie wiedział co. W

końcowej fazie wyjaśnień podał, iż poszli zapłacić podatek z A. G. i nie potrafił wyjaśnić dlaczego kwota zakupu tego auta na drugiej umowie, którą podpisał jest inna niż 2 tyś. euro. (wyjaśnienia oskarżonego I. K. k- 186,187,188,419) .

Oskarżony S. A. (1) przy ponownym rozpoznaniu sprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, odmówił składania wyjaśnień i zdecydował się odpowiadać na pytania obrońcy . Przy pierwszym rozpoznaniu sprawy oskarżony również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień. W swoich wyjaśnieniach złożonych

w postępowaniu przygotowawczym oraz odpowiadając na pytania podał, iż razem

z kolegą I. K. udał się do L. do znanego mu z wcześniejszego zakupu samochodu marki N. (...) pana P., gdyż P. miał do sprzedania samochód marki M. i że od razu podjął decyzję zakupu tego samochodu. Wyjaśnił, że P. napisał umowę kupna sprzedaży tego auta,

w której wpisał dane A. G. jako kupującego, a na umowie podpisał się I. i była to umowa na niemieckim formularzu.

Wyjaśnił ponadto, że umowę tą przywiózł do U. i dał A. G., który się na niej podpisał i razem

z I. K. poszli do Urzędu Skarbowego celem opłacenia podatku. Dalej wyjaśnił, że gdy wrócili to A. powiedział do niego, że umowa musi być na polskim formularzu. Wyjaśnił, iż wówczas zadzwonił do P. i poprosił go

o napisanie umowy na polskim formularzu oraz o wpłacenie podatku VAT. Wyjaśnił, iż ponownie z I. pojechał do L.,

a P. zapłacił podatek VAT oraz przyniósł nową umowę kupna sprzedaży sporządzoną na polskim formularzu. Podał,

że umowę tą dał A. G. i on razem z I. poszli do Urzędu Skarbowego. Oskarżony wyjaśnił, że następnie A. powiedział

do niego, że idzie do wydziału komunikacji, a po wyjściu z tego urzędu powiedział, że dokumenty zabrała policja i oddał mu tablice rejestracyjne. Wyjaśnił, iż A. jakiś czas później przyznał się do niego, że policja zabrała dokumenty

ponieważ podrobił umowę i wpisał na niej kwotę 1.000 zł., gdyż pani w Urzędzie Skarbowym nie przyjęła mu tej drugiej umowy na polskim formularzu i on musiał ją zmienić. Oskarżony wyjaśnił ponadto, iż P. obie umowy wypełniał przy

nim i on myślał, że wszystko jest w porządku

z obiema umowami. Ponadto wyjaśnił, że chciał, aby samochód został zarejestrowany na I., ponieważ on miał nim jeździć do Polski po towar. W uzupełniających wyjaśnieniach oskarżony S. A. (1) podał, iż okazana mu kserokopia

umowy

(k. 32), sporządzona na niemieckim formularza jest umową, którą w L. napisał P.. Oskarżony ten podał, iż tej umowy

nikt nie przepisywał, jednakże nie pamięta tego dokładnie, podał również, iż nie przepisywał jej G., ponieważ dał mu

umowę, na której widniała kwota 900 euro oraz że on tej umowy na pewno nie przepisał. Ponadto przy ponownym

rozpoznaniu sprawy odpowiadając na pytanie obrońcy wyjaśnił, że dla niego nie miała znaczenia cena wpisana do

umowy, gdyż A. G. policzył sobie za rejestrację grosze, a oskarżony i tak 3 razy płacił VAT. (wyjaśnienia oskarżonego

S. A. (1) k- 187a,188,286,419-420)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych w części. Analiza wyjaśnień oskarżonych głównie z postępowania przygotowawczego oraz złożonych przy pierwszym rozpoznaniu sprawy przez Sąd, które zostały podtrzymane przez

oskarżonych przy rozpoznaniu sprawy przez Sąd po uchyleniu wyroku, wskazuje, że te wyjaśnienia się różnią w

zależności od etapu postępowania, jeżeli chodzi o meritum niniejszej sprawy. Ponadto oskarżeni pytani w trakcie

postępowania przed Sądem podają więcej szczegółów, pojawia się chociażby osoba R. P. (2). Niemniej jednak

oskarżeni nie podają kategorycznie kto dokonywał wpisów

w umowie datowanej na dzień 15 stycznia 2013r. Przedstawiają różne wersje asekurując się przy tym niepamięcią i

podają jakoby to R. P. (1) mógł wpisywać te dane, albo A. G..

Jeżeli chodzi o wyjaśnienia I. K. to należy zwrócić uwagę, że słuchany przed Sądem po raz pierwszy stwierdził, że

częściowo przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów, a słuchany w postępowaniu przygotowawczym oraz

po raz drugi przez Sąd przy ponownym rozpoznaniu sprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W ocenie Sądu jest to jednak jedynie kwestia formalna i w żaden sposób nie może ona rzutować na odpowiedzialność

oskarżonego w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego.

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje, iż znajdująca się

w aktach sprawy kserokopia umowy kupna sprzedaży samochodu marki M. (...) z dnia 15 stycznia 2013r. została

podrobiona. Autentyczna umowy kupna - sprzedaży samochodu marki M. (...) z dnia 15 stycznia 2013r. została

napisana na polskim lub niemieckim formularzu. Tego faktu świadkowie nie pamiętają być może dlatego, iż została sporządzona druga umowa na polskim formularzu i te fakty im się mylą, niemniej jednak została napisana pismem R. P. (2), podpisana przez B. P. oraz podpisana przez I. K.. Umowa ta różniła się od tej z 15 stycznia 2013r. , co stwierdza świadek M.

M. – T., a jej zeznaniom Sąd daje wiarę w całości.

Reasumując stwierdzić należy, że wyjaśnienia oskarżonych I. K. i S. A. (1) zasługują na wiarę jedynie w części.

Istotnym dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy są zeznania świadka A. G.. Świadek w swoich obszernych zeznaniach opisał kolejne czynności, które miały doprowadzić do rejestracji samochodu marki M. w Polsce.

Z zeznań A. G. wynika, iż to S. A. (1) zwrócił się do niego

o zarejestrowanie tego pojazdu jako współwłaściciel i to S. A. (1) dostarczył mu umowę z dnia 15 stycznia 2013r. sporządzoną na niemieckim formularzu z jego danymi, na której A. G. jedynie się podpisał. Świadek ten zeznał ponadto, iż nie przepisywał tej umowy, którą jako pierwszą dostarczył mu oskarżony A. tylko się na niej podpisał. Świadek ten szczegółowo opisał dalszy przebieg próby zarejestrowania pojazdu marki M. (...) łącznie z tym, iż w dniu 25 stycznia 2013r. osobiście napisał nową umowę kupna - sprzedaży tego pojazdu na kwotę 1.000 złotych. Ponadto z zeznań świadka A. G. wynika, iż do wszelkich urzędów udawał się wspólnie z I. K., gdyż on figurował jako współwłaściciel pojazdu. Z zeznań świadka wynika, iż S. A. (1) miał do niego zaufanie i dlatego zlecił mu dokonanie tej czynności. Ponadto świadek zeznał, że obywatele Ukrainy nie za bardzo byli zorientowani w procedurze rejestracji pojazdu w Polsce i dlatego jemu to zlecieli i na nim polegali w tym zakresie. W tym miejscu zaznaczyć należy, że słuchany przy ponownym rozpoznaniu sprawy myli fakty, a dopytywany o szczegóły podaje, że nie pamięta z uwagi na upływ czasu.

W ocenie sądu zeznania świadka A. G. generalnie są wiarygodne

z tym zastrzeżeniem, że te ostatnie złożone przy ponownym rozpoznaniu sprawy różnią się nieco od poprzednich, ale te zmiany nie wynikają ze świadomej konfabulacji tylko spowodowane są upływem czasu. Dodatkowo zaznaczyć należy, że świadek A. G. został już prawomocnie skazany za to przestępstwo i nie ma obecnie powodów, aby zeznawać nieprawdę.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. T.. Świadek M. T. to pracownik Urzędu Skarbowego w U.. Świadek w swoich zeznaniach przedstawia procedurę rejestracji pojazdu od strony Urzędu Skarbowego i czynności dokonywanych przez A. G. oraz okoliczności powzięcia przez nią podejrzania popełnienia przestępstwa. Jej zeznania są spójne, logiczne i konsekwentne i jako takim należało dać wiarę w całości.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka P. W.. Świadek ten to pracownik Wydziału Komunikacji i Drogownictwa Starostwa Powiatowego w U.. W swoich zeznaniach potwierdził, iż po tym, jak koleżanka poinformowała go, że A. G. będzie usiłował wyłudzić rejestrację samochodu marki M. zwrócił szczególną uwagę na dokumentację jaką A. G. przedłożył wspólnie z obywatelem Ukrainy, a następnie wezwał do urzędu funkcjonariuszy Policji. Jego zeznania są spójne, logiczne oraz korelują ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Sąd dał wiarę w części zeznaniom świadków B. P. i R. P. (2). Analiza ich zeznań w trakcie całego postępowania wskazuje, że ich wersje zmieniają się nieco jeżeli chodzi o okoliczności sprzedaży samochodu oraz formalności z nimi związane, a dopytywani o szczegóły nie potrafią do końca wytłumaczyć ich logicznie. W tej sytuacji do ich zeznań należy podchodzić z dużym krytycyzmem i dlatego Sąd dał wiarę ich zeznaniom w części.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonym zarzutu popełnienia czynów zarzucanych im aktem oskarżenia. W ocenie Sądu kluczowym dla rozstrzygnięcia odpowiedzialności oskarżonych są zeznania świadka A. G., który sam stwierdził w swoich zeznaniach przed Sądem, że oskarżeni mieli do niego zaufanie, gdyż wcześniej S. A. (2) rejestrował z nim samochód i polecali go innym. Dalej świadek zeznał, że to on miał się zająć wszystkimi dokumentami dotyczącymi rejestracji tego samochodu. Natomiast oskarżeni nie znali procedur obowiązujących w Polsce odnośnie rejestracji samochodu. Dodatkowo należy zwrócić

uwagę na stwierdzenie świadka A. G., który sam mówi, że S. powiedział do niego, aby ten robił wszystko, ale żeby on nie miał żadnych problemów.

Analiza zeznań świadka A. G. oraz wyjaśnień oskarżonych wskazuje na to, że to A. G. kierował wszelkimi czynnościami, które miały doprowadzić do rejestracji samochodu marki M., U. mieli do niego zaufanie i to on udzielał im wszelkich wskazówek co mają robić na kolejnych etapach.

W tej sytuacji w ocenie Sądu brak jest podstaw, aby udowodnić oskarżonym zamiar popełnienia czynów z art.270§1 kk i art.13§1 kk w zw. z art.272 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 91§1 kk w przypadku oskarżonego I. K. oraz z art. 18§1 kk w zw. z art. 270§1 kk w zw. z art. 12 kk oraz art.91§1 kk.

Typy czynów zabronionych określone w art. 270 kk mają charakter umyślny. Przesłstwo podrobienia lub przerobienia dokumentów ma charakter kierunkowy i może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Sprawca ma działać celem użycia sfalszowanych dokumentów jako autentycznych przez siebie lub inną osobę, zaś cel ten powinien zostać ujęty w opisie zarzucanego sprawcy czynu i udowodniony (por. wyrok SN z 9 lutego 2004 r., V KK 194/03, OSNKW 2004, nr 4, poz. 42). Z kolei w przypadku używania dokumentu sfalszowanego sprawca musi obejmować świadomością, iż dokument ten jest podrobiony lub przerobiony.

Mając na uwadze rozważania poczynione powyżej, jeżeli chodzi o zeznania świadka A. G., jakoby to on wziął na siebie cały ciężar związany z procedurą rejestracji samochodu, a także fakt, że oskarżony I. K. nie zna języka polskiego w mowie i piśmie, brak jest podstaw aby przyjąć, że tenże oskarżony miał zamiar popełnienia czynu z art. 270§1 kk, nie mówiąc już o czynie stypizowanym w art. 272 kk, czemu zostanie poświęcony jeden z kolejnych akapitów niniejszego uzasadnienia. Odnosząc się jeszcze do kwestii popełnienia czynu z art.270§1 kk przez oskarżonego I. K., to nawet przy przyjęciu zgodnie z opinią biegłego J. G., że to on dokonywał wpisów znaczeniowych na podrobionej umowie z dnia 15.01.2013r., zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na to. Brak jest bowiem dowodów wskazujących na zamiar oskarżonego w tym zakresie.

Brak jest również dowodów wskazujących na winę oskarżonego S. A. (2), tym bardziej, że ma on zarzut sprawstwa polecającego. Tak, jak to zostało już zaznaczone istotne są w tym zakresie zeznania świadka A. G., z których nie wynika, jakoby to oskarżony wykonywał czynności mieszczące się w ramach takiego sprawstwa. Sam świadek wypowiada się, że oskarżony S. A. (2) mówił do niego, że nie chce mieć żadnych problemów. Po uzupełnieniu zgromadzonego materiału dowodowego brak jest dowodów wskazujących na ewentualny motyw oskarżonego jeżeli chodzi o różnicę w cenie pojazdu wpisanej na przerobionej umowie. Jak zaznacza sam oskarżony cena nie miała dla niego znaczenia, zresztą i tak trzykrotnie płacił podatek dla Urzędu Skarbowego.

Jeżeli chodzi o czyn z art. 272 kk to może być on popełniony jedynie umyślnie i to jeszcze przy użyciu podstępów bądź wprowadzeniu w błąd, co w żadnej mierze nie zostało udowodnione w niniejszej sprawie. Jednocześnie brak jest nowych dowodów, które należałoby przeprowadzić, a które miałyby znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Sąd próbował jeszcze ustalić pewne kwestie istotne dla meritum niniejszej sprawy w drodze przesłuchania uzupełniającego świadka A. G., ale ten stwierdził, że z uwagi na upływ czasu nie pamięta już szczegółów i nic nie będzie wymyślać.

Zatem, stosownie do treści art. 5§2 kpk nie dające się usunąć wątpliwości należy tłumaczyć na korzyść oskarżonego.

Konsekwencją wyroku uniewinniającego jest obciążenie kosztami postępowania Skarbu Państwa na podstawie art.632 pkt 2 kpk.

Na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U z 2002r. Nr 163,poz.1348) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. D. kwotę 2.583,00 zł (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt trzy złote i 0/100) tytułem nieuiszczonego wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego I. K. obejmującego podatek VAT.

Na tą kwotę składa się wynagrodzenie obrońcy z urzędu na etapie rozpoznawania sprawy przez Sąd przy pierwszym rozpoznaniu sprawy, drugą instancję i ponowne rozpoznanie przez Sąd pierwszej instancji.

Konsekwencja wyroku uniewinniającego jest zwrot na rzecz oskarżonego S. A. zwrotu kosztów ustanowionego przez niego obrońcy z wyboru w kwocie 2033,91 zł (dwa tysiące trzydzieści trzy złote i 91/100) na podstawie art.632 pkt 2 kpk.